

KRISTINA KEŠETOVA:

Povest vrnivše se lastovice.

z mrzle noči se je porodilo lepo pomladno jutro. Zlato solnce je pokukavalo z blestečimi očmi iznad vzhodnih hribov na prebujeno prirodo in lilo bogato svoje žarke nanjo. Z veseljem so hiteli žarki oznanjevat prihod vladarja dneva in so poljubljali rosne bisere, da se je vsak biserček zalesketal kakor najdražji kamen. Glasno so čivkali ščinkovci in vrabci. Saj sedaj jim ne bo treba več prosjačiti hrane okrog ljudi, ampak poiščejo si jo lahko sami.

„O, dober dan, gospodična lastovica! Kaj ste že prileteli nazaj?“ se hipoma oglasi vrabec.

„Seveda, gospod vrabec!“ odgovori nato lastovica, ki je pravkar priletela z družbo lastovic z juga. „To vam je bilo zanimivo potovanje. Ko bi znale me lastovice pisati, bi veljale lahko za najboljše zemljepisce. Če hočete, vam potovanje malo opišem, ker vem, da je vam vrabcem rado dolgčas, ker nimate nobenega dela in nič skrbi. Torej poslušajte!

Saj še veste, kako smo se težko poslovili, ker nismo znali, ali se še kdaj vidimo. Družba, ki sem z njo potovala, so bili sami moji ožji sorodniki, kakor oče, mati, bratje, sestre, bratranci in sestrične. Zatorej mi je bilo potovanje prijetnejše.

Najprej smo potovale čez Kranjsko. V začetku smo videle lepo obdelano polje. Toda kolikor bolj na jugu smo bili, toliko pustejši je bil svet. Hipoma pa zopet zagledamo velike vinograde, potem nasade oljk in kostanja. Bile smo v Istri. Nekaj časa smo se tam mudile, in pri tej priliki sem videla, kako so imeli morsko vodo navrnjeno v nekake kanale, in ko je voda izhlapela, je ostala na dnu sama sol.

Pa še nekaj sem zapazila. V začetku sem slišala domači jezik, v katerem vam to pripovedujem. Pa kolikor bolj smo bile na jugu, toliko manj smo slišale slovenske govorice, pač pa smo čule tuj jezik, ki so ga tako

hitro govorili, da bi si vi, gospod vrabec, pri prvih besedah jezik zlomili, ko bi tako hitro govorili.

Toda nam se je mudilo dalje. Tu se nam je bilo odločiti, ali bi letele čez morje ali pa čez Italijo. Na obojih potih nam je pretila nevarnost. Če bi letele čez Jadransko morje, bi lahko oslabele in popadale v morje. Na kopnem bi pa pred Italijani ne bile varne, zakaj ti nas streljajo in love, kolikor morejo. Naša družba si je izbrala pot čez Italijo. Oh, gospod vrabec, če bi vi tam bili, bi gotovo pozabili zapreti kljunček od začudenja, kako je tam lepo! Od zelenih vej se blišče zlate citrone, in kakšno grozdje visi tu od trti! Vi bi se že naprej obliznili, ko bi to videli.

Pri nekem rudniku sem videla, kako so ven vozili mramor, to je tisti svetel kamen, ki ste ga gotovo že videli na kakšnem pokopališču, kjer služi za nagrobne spomenike. Posebno v mestu Carrara dobivajo mnogo mramorja. Iz mramorja je tudi krasni milanski dom, na katerem smo nekaj časa počivale. Rada bi vas tja peljala, da bi videli krasoto te cerkve.

Letele smo tudi nad Benetkami, ki so jako lepo mesto na lagunah, in sicer stoje na lesu iz kraških gozdov. Pač Krašovci bridko čutijo izgubo gozdov, zakaj veter jim kmalu odnese vso rodovitno prst.

Prišle smo tudi v večni Rim in občudovala krasno zidanje tega mesta. Videle smo tudi papeževi palači, Vatikan in Lateran.

Eno najlepših mest sveta je pa Neapolj. Neki pisatelj je rekel, da prištevajo k najlepšim mestom sveta Solnograd, Carigrad in Neapolj. Toda vsak trenutek je lahko uničeno to mesto, zakaj blizu stoji vulkan Vezuv, to je gora, ki časih ogenj bljuje.

Nato smo potovale čez Sredozemsko morje, zakaj v Italiji nismo hotele ostati. Videle smo mnogo različnih ladij.

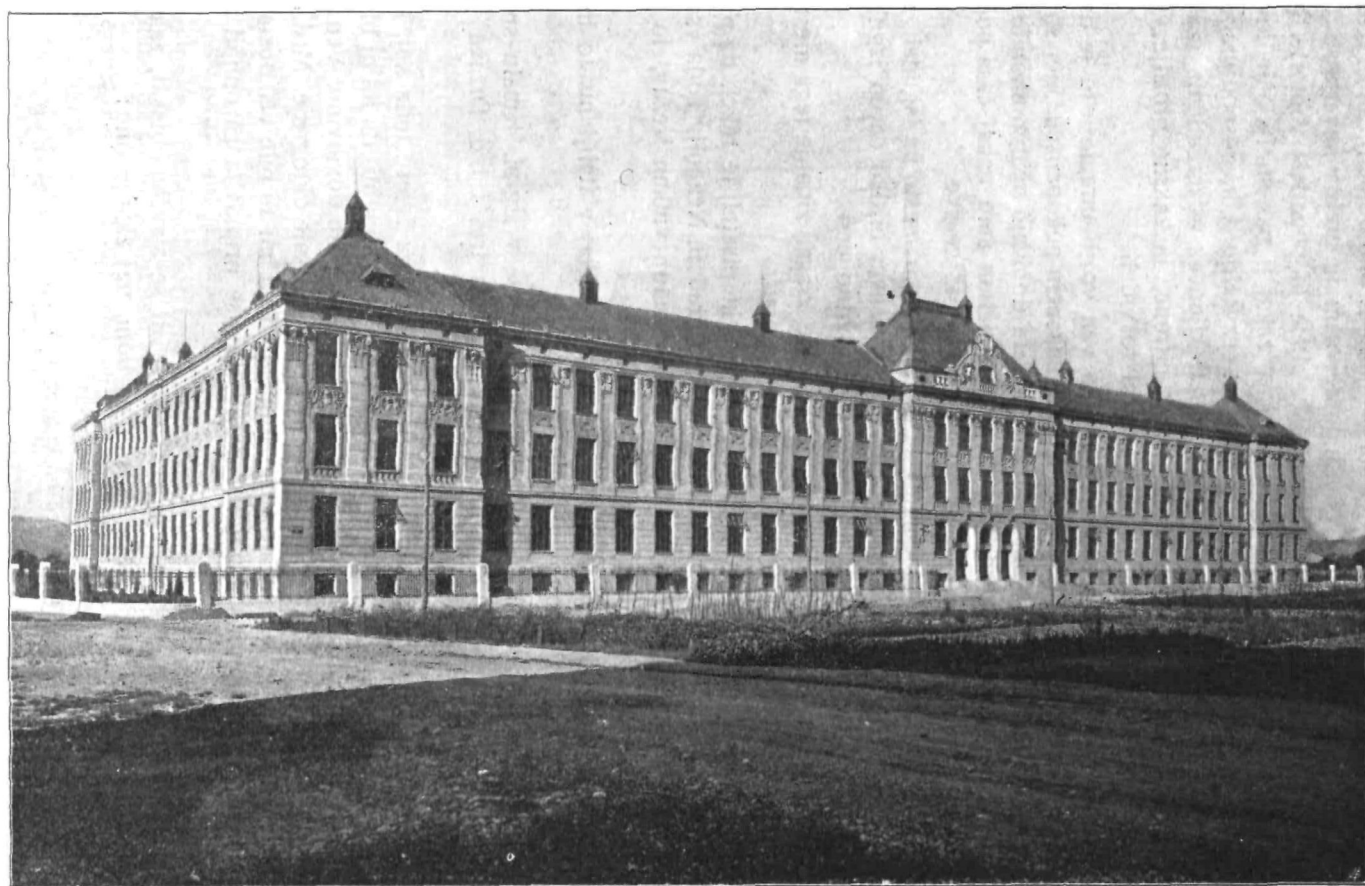
Potovale smo bolj proti vzhodu, ker smo hotele v Egipt. Kmalu smo zagledale različne palme, potem nasade sladkornega trsa i. t. d. Država je jako rodovitna in tu živi 10,000.000 ljudi.

Res, lepo je bilo v Egiptu, da si ni treba lepšega želeči, toda kaj, ko se me je polastilo tako domotožje in hrepenenje po domovini, da mi ni bilo več mogoče tam obstati. Vleklo me je nazaj, nazaj v milo domovino. Vedno se mi je sanjalo o njej, in vedno so se moje misli sukale okrog nje. Mislila sem si: Naj me stane, kar hoče; nazaj pojdem. Tam mi ni bilo več obstati. Domovina je le domovina. In nekega dne sem se pripravila za odhod in sedaj sem tu.

Sedaj pa zbogom, gospod vrabec! Moram iti še slavčka obiskat, zakaj na potovanju se nisva nič videla. Prosila ga bom, naj zapoje ono:

Beseda sladka, domovina,
ne prideš več mi iz spomina! . . .

Nova obrtna šola v Ljubljani.